

Ved lov nr. 109 af 30. marts 1962 blev afløsningsordningen og fikseringen af udligningstilsvarene imidlertid forlænget i yderligere to år, således at loven herefter skal optages til revision i folketingsåret 1963-64. Denne forlængelse var motiveret med, at gennemførelsen af en mere varig ordning til imødegåelse af de særlige problemer i de store byområder såvel som et forslag om en videregående udgifts- og/eller indtægtsudligning enten indbyrdes mellem kommunerne inden for de enkelte afløsningsområder eller med virkning for hele landet måtte bygge på undersøgelser, der ikke kunne afsluttes på et sådant tidspunkt, at eventuelle ændringer kunne få virkning fra og med skatteåret 1962-63.

Da det — uanset at det måtte erkendes, at der siden afløsningsordningernes gennemførelse var sket ikke uvæsentlige ændringer i beskatningsforholdene og kommunernes øvrige økonomiske vilkår — ikke kunne anses for hensigtsmæssigt for en kortere periode at foretage ændringer i de fikserede afløsnings- og udligningstilsvare, blev disse tilsvare ved lovens forlængelse opretholdt uden regulering af nogen art.

Til belysning af afløsningstilsvarenes økonomiske betydning er i vedføjede bilag optaget en fortegnelse over samtlige afløsningstilsvares størrelse og vægt i forhold til den i centralkommunerne og omegnskommunerne udskrevne opholdskommuneskat for skatteåret 1963-64 samt kommunernes udskrivnings- og beskatningsprocenter for dette skatteår. Det er til sammenligning yderligere vist, hvor stor en procentdel tilsvarene udgjorde af nævnte kommuners opholdskommuneskatteudskrivning i skatteåret 1959-60. De fikserede udligningstilsvare, som Frederiksberg og Gentofte kommuner betaler til København, andrager årlig henholdsvis ca. 8,1 mill. kr. og ca. 16,8 mill. kr., eller i alt ca. 25 mill. kr. Dersom såvel afløsningstilsvarene som udligningstilsvarene var faldet væk, ville opholdskommuneskatteudskrivningen i Københavns kommune have ligget ca. 10 pct. højere i indeværende skatteår, medens den i Frederiksberg og Gentofte kommuner ville have ligget henholdsvis ca. 12 og ca. 24 pct. lavere. Herefter ville udskrivningsprocenten i Københavns kommune i 1963-64 have udgjort 90 i stedet for 82, medens Frederiksberg og Gentofte kommuners udskrivningsprocenter ville være faldet til henholdsvis 57,5 og 48 mod nu 65 og 63.

Da de samlede afløsningstilsvare for samtlige afløsningsområder udgør ca. 20 mill. kr., og da de øvrige kommuner inden for hovedstadsområdet — som det fremgår af den vedføjede fortegnelse — betaler afløsningstilsvare på i alt ca. 15 mill. kr. til

Københavns kommune, vil det ses, at tilsvare på i alt ca. 40 mill. kr. ydes inden for det storkøbenhavnske område, medens kun ca. 5 mill. kr. udredes inden for de øvrige 8 afløsningsområder.

Siden lovens forlængelse i 1962 har spørgsmålet om en løsning af de kommunale samarbejds- og strukturproblemer særlig inden for hovedstadsområdet været genstand for overvejelser såvel i indenrigsministeriet som i kommunerne, men dog først og fremmest i det af de storkøbenhavnske kommuner etablerede rådgivende samarbejdsorgan, Hovedstadskommunernes Samråd. I et udvalg under samrådet har der således igennem nogen tid været ført forhandlinger om forslag, der gennem etablering af et samarbejdsorgan med besluttende myndighed tager sigte på en løsning af de organisatoriske og tildels også de økonomiske problemer, der knytter sig til gennemførelsen af en nyordning af hovedstadens forhold.

Om resultatet af disse overordentlig vigtige drøftelser, der næppe kan forventes afsluttet i nær fremtid, kan der for tiden intet siges. Det må imidlertid anses for særdeles ønskeligt, at mulighederne for tilvejebringelsen af en hovedstadsordning ved forhandlinger mellem kommunerne inden for området ikke forskertses gennem en forhastet revision af loven om erhvervsskattens afløsning og fikseringen af udligningstilsvarene.

De eksisterende afløsningsordninger bør derfor forlænges og efter forhandlinger med repræsentanter for Hovedstadskommunernes Samråd foreslås en forlængelse for ét år, således at loven vil være at optage til revision i folketingsåret 1964-65.

En uændret forlængelse af loven vil også omfatte afløsningsområderne uden for Storkøbenhavn, idet det ikke kan anses for rimeligt — og næppe heller muligt — på nuværende tidspunkt at søge afløsningsordningen erstattet af andre udlignende foranstaltninger inden for disse områder alene. Dette gælder så meget mere, som forlængelsen af loven foreslås begrænset til ét år, hvortil kommer, at den økonomiske betydning af erhvervsskattens afløsning for det store flertal af kommuner uden for hovedstaden, som det fremgår af oplysningerne ovenfor, er temmelig beskeden både i forhold til Københavnsområdet og — for det store flertal af kommuner — i forhold til størrelsen af den udskrevne opholdskommuneskat i de enkelte kommuner.

Den uden for afløsningsområderne stadig eksisterende erhvervsskat foreslås iøvrigt ophævet fra og med skatteåret 1964-65, jfr. det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.